

VIIIe Congrès International des Critiques d'Art

הונגראס
הבינלאומי
השמיני של
מבקר אמנות

VIIIth
International
Congress
of Art Critics

BULLETIN No. 3 בילטין מס'

BUREAU DU CONGRÈS: Musée de Tel-Aviv, 6, rue Tarsat — Tél. 226058

CONGRESS OFFICE: Museum of Tel-Aviv, Tarsat st. 6 — Tel. 226058

Tel-Aviv, jeudi, le 18 juillet 1963

La 3ème journée du Congrès s'est ouverte sur la lecture du télégramme de félicitations et de bons voeux du Président de l'Etat d'Israël, M. Zalman Shazar.

On entama ensuite l'étude du second thème du Congrès, "La création artistique dans la technologie moderne: intégration et conflits", dont le rapporteur principal était M. Mario Pedrosa.

A l'issue d'un exposé très complet, le Président Argan proposa quatre questions à la discussion:

- 1) En proposant des techniques nouvelles, l'art vise-t-il à changer activement l'art industriel?
- 2) Ces nouvelles techniques seraient-elles simplement des techniques moralisées ou bien structurellement différentes?
- 3) Si l'art est essentiellement différent de la technologie, quels en sont les caractères et l'influence?
- 4) Etant donné que le rapport entre la quantité et la qualité ne peut être radical, mais dialectique, quelle sera la nouvelle relation "quantité - qualité" proposée par les artistes modernes?

Le Président Argan a ajouté que le problème de la relation de l'art avec l'industrie s'inscrivait dans le grand problème historique des rapports de l'individu avec la société.

M. Jorge Romero-Brest (Argentine) envisagea le problème sous un aspect particulier.

Il voit une différence ontologique entre les problèmes de la création architectonique et la création picturale, qui obéissent à des finalités différentes. Entre création artistique et technologie moderne existe une antinomie suivant que les formes se rapportent à l'espace ou au temps.

M. Alexandre Cirici-Pellicer (Espagne) considère que la création artistique consiste à fabriquer des objets constructifs ou visuels. Il distingue une composante naturelle, une composante-reflexe et une composante factice. Étudiant la création artistique pré-capitaliste et soulignant les dangers de l'"orgueil académique", il se montre optimiste en entrevoyant une possibilité de salut pour l'artiste dans l'admission des conditions de l'industrie moderne et une recherche

individuelle qu'il compare à la recherche scientifique.

M. Dimitris Fatouros (Grèce) pense que la conjonction peinture-sculpture-architecture crée un milieu nouveau qui donne des dimensions plus humaines à l'époque et à la technique, créant un "espace humanisé". Il ne s'agit pas d'arriver à une création simpliste, mais de rechercher la forme totale qui embrasserait toutes les aspirations du monde moderne. Il analyse les phénomènes de l'art informel, cinétique et de l'assemblage, et insiste sur la résistance créatrice à la réalité contemporaine du milieu industriel.

M. Cevad Memduh Altar (Turquie) pose le problème pour l'individu et le spectateur. Pour lui, la contradiction est entre le rythme accéléré du conditionnement technologique, et le pouvoir d'imagination réduit de l'individu.

M. Adnan Turanî (Turquie) dit que dans le monde d'aujourd'hui, on assiste à un retour à la vie primitive pour se libérer de l'étau des villes, à un matérialisme outrancier, menaçant de tourner au maniériste, et souvent à une production artistique arbitraire. De tous temps, l'incongru a obligé l'homme à l'abstraction et il est difficile dans ce siècle plein d'inconnues de prévoir la fin de l'abstraction.

M. Robert Delevoy (Belgique) pose des questions sur: la quantité d'information et la qualité des messages; la mise en cause radicale des conceptions classique et romantique de l'œuvre d'art; la pression des milieux technologiques sur le comportement des créateurs et leur influence sur la collectivité; les conditions de la création dans les sociétés compétitive et non-compétitive.

M. Pierre Restany (France):

Le problème de la technologie et de la création artistique doit être abordé sur le plan de la méthode. Les trois courants d'avant-garde - nouveau réalisme, nouvelle figuration, néo-géométrisme, - aboutissent à une méthodologie nouvelle - celle de l'expression par la quantité - emploi de l'objet, brisure, structure des matériaux, etc. Il s'agit d'une appropriation du réel; ces phénomènes sont issus directement de la technique.

Le nouveau réalisme provient directement du reportage social et du journalisme, tandis que le néo-géométrisme prône le travail d'équipe et les méthodes de la recherche opérationnelle, c'est-à-dire la vérification des hypothèses comme dans l'expérimentation scientifique.

Il s'agit de redimensionner par rapport à l'objet, ce qui implique un

nouveau sens de la nature. La nature n'est plus bucolique, elle est industrielle, urbaine; l'homme doit s'approprier un aspect de cette nouvelle nature. La nature d'aujourd'hui, créée par l'homme à son usage, est une source d'expressivité virtuelle qui se réalise elle-même à travers la projection de la conscience individuelle. Ce phénomène est capital, il exprime le relais technologique de la conscience.

Le Président Argan, répondant à la question posée par Robert Delevoy, dit qu'il ne s'agit pas seulement de la voie de sélection. La plus grande quantité, la synthèse d'information, posent la question sociologique, or il ne s'agit pas de termes sociologiques. Il s'agit de lignes méthodologiques, de vérification d'hypothèses, d'analyse motivationnelle. Tandis qu'après la première guerre mondiale, la production industrielle était tout autre, le technicien était seul responsable, aujourd'hui la forme des objets se détermine par l'analyse de l'usage, de la consommation. La production est une consommation régénérée. Il y a un nouveau nominalisme. L'art populaire d'aujourd'hui n'est pas du tout un art paysan; il faut arriver à envisager la technique industrielle comme art populaire. Si l'on pouvait réconcilier la phénoménologie de Husserl, la psychologie de Jung et la sociologie de Marx, le monde serait heureux. Il s'agit de l'élimination de l'œuvre d'art comme réalité éternelle et opération esthétique. La conscience collective est un facteur qui contribue à déterminer les milieux sociologiques. Il existe de nos jours une inflation de l'image, visuelle comme auditive. La critique doit approfondir ce problème, autrement l'art des académiciens prendrait une revanche immédiate. Les Démocraties Populaires notamment devraient étudier scientifiquement le problème de l'art populaire.

L'Assemblée Générale, réunie dans l'après-midi, a pris connaissance des décisions du Bureau: la Secrétaire-Générale et le Trésorier sont confirmés dans leurs fonctions pour trois ans.

M. Raymond Cogniat est élu Président d'Honneur de l'AICA. En signe de reconnaissance et d'appréciation, un télégramme lui sera envoyé.

Un télégramme de remerciements sera envoyé au Président de l'Etat d'Israël. M. le Prof.J.Starzynski a été nommé Secrétaire Régional.

Tel-Aviv, July 18th, 1963.

The third day of the Congress opened with a greetings telegram from the President of the State of Israel, Mr. Salman Shazar, read out to the members .

The Congress then went on to discuss the second theme of the meeting: "Artistic creation in modern techniques: integration and conflicts". The moderator of the discussion was Mr. Mario Pedrosa (Brazil).

Professor Giulio C. Argan, the President of AICA, introduced the subject by putting four key-note questions to discussion:

1. Is art actively engaged in effecting changes in industrial design by putting forth new techniques ?
2. Would these new techniques then be simply moralised techniques or would they be structurally different ?
3. If art is as such essentially different from technology, what are its characteristics and its impact ?
4. Since the relationship between quantity and quality cannot be radical but dialectic, what will the new relationship proposed by the modern artists be like ?

President Argan added that the problem of the relationship between art and industry is but a part of the major historical issue of the relationship of the individual with society.

Mr. Jorge Romero-Brest (Argentina) examined the problem from a particular angle. There is, for him, an ontological difference between the problems of architectonic creation and those of pictural creation because they serve different finalities. There is an antinomy between artistic creation and modern technology according to whether the forms are related to space or time.

Mr. Alexandre Cirici-Pellicer (Spain) considers that creation in art is the making of constructive or visual objects. He makes a distinction in components, natural, reflex, and fictive. In a survey of pre-capitalistic artistic creation he pointed out the hazards of "academic pride" - still to be felt in Western countries today - but he shows a measure of optimism by seeing a way out for the artist by accepting the conditions of modern industry and by personal research compared with scientific research.

Mr. Dimitris Fatouros (Greece) thinks that the conjunction painting-sculpture-architecture is evolving a new environment which humanizes our age and technology, creating a "humanized space".

The matter is to create and seek the total form embracing all the aspirations of the modern world. He analysed the phenomena of informal art, kinetic art and "assemblage" and insisted on the creative resistance of industry to modern reality.

Mr. Cevad Memduh Altar (Turkey) outlined the problem from the individual viewpoint. For the spectator, the contradiction is to be found in the disproportion of speed of technological conditions and the ever weaker power of imagination of the individual.

Mr. Adnan Turani (Turkey) said that in today's world, we witness the return to primitive life in flight from the urban pression, an extreme materialism threatened by manierism in painting and often an arbitrary artistic production. In all times, man reacted to the unknown by abstraction and it is difficult to foretell the end of abstraction in a century gross with unknown.

Mr. Delevoy (Belgium) put questions on: the quantity of information and the quality of communication; the radical upheaval of classical and romantic conceptions on the work of art; the pressure of technology on the behaviour of creator and their influence on the collectivity; the conditions of creation in competitive and non-competitive societies.

Mr. Pierre Restany (France) The problem of technology and creation should be approached at the level of method. The three vanguard trends - new realism, new figuration, neo-geometrism- arrive to a new methodology, that is to say that of expression by means of quantity (use of the object, structure of materials, etc...). This is an appropriation of reality, and these phenomena are direct offsprings of technique.

New realism comes in direct line from social reporting and journalism whereas neo-geometrism prefers team-work and operational research methods that is the verification of hypothesis as it is in scientific experiments. There should be a redimensioning compared with the object, implying a new signification of nature. Nature has become industrial and urban and it is for man now to get hold of this new aspect of nature. By this operation, we will have a relay of conscience.

President Argan, in answer to Robert Delevoy's question, said that it is not only the way of selection that counts.. The greatest quantity, the synthesis of information put the sociological question and the matter is not sociological terms. It is methodological lines, verifications, and motive analysis. Whereas after the world war, industrial production was different, the technician was the sole responsible, today the form of objects is determined by the analysis of use and consumption. Production is regenerated consumption. There is a new nominalism. Popular art today is not the peasant's art. Industrial technology should be eventually looked upon as a popular art. Today there is an inflation of the image,

be it visual or auditory. The art critic must go into that problem otherwise academicians would immediately take advantage of the situation. Popular democracies should study in a scientific manner the problem of popular art.

The General Assembly, at its afternoon meeting, was informed of the decisions of the Bureau: the General-Secretary, Mrs. Gille-Delafon, and the General Treasurer, Mr. Delevoy, are confirmed in their office for another period of three years. Mr. Raymond Cogniat is elected Honorary President of the Association. As a token of gratitude and appreciation, a telegram will be sent to him. A telegram will also be sent to the President of the State of Israel to thank him for the warm welcome received and his interest in the Congress. Professor J. Starzynski was designated to be the Regional Secretary.

היצור הינו צדרכם גברת והולכת. קיימים נומינאליזם חדש. האמנות העממית ביום אינה אמונה של איכרים. אנו חייבים לראות בטכנייה המעשיתית אמונה עממית. אילו נתן לנו למצו את הפזומנולוגיה של הוסרל, הפסיכולוגיה של יונג וסתוציאולוגיה של מרקס ייחדיו, היה העולם מאושר. הבעייה היא לבטל את יצירת האמנות בתור מציאות נצחית וכפולה אשתית. המպון הקולקטיבי הוא גורם החורם להגדרת המעד הסוציאולוגי. קיימת בימנו אינפלציה של הדמי החוזתי והשמי עלי אחד. הבורת חייבה להעניק בעייה זו, על מנת למנוע את התגברות האמנות של האקדמאים. הדמוקרטיות העממיות חייבות למדו בקורס מדיעת את בעיית האמנות העממית.

האסיפה הכללית נתקנסה לאחר-הצהריים לשםITCH החלטות ועדת

מר רטמן קוניני נבחר כנשיא כבוד של האיגוד. לאות הוקרה
והערכה על פועלתו למען האיגוד, יישלח לו מברך.

מברך חודה יישלח כמו-כון, לנשיה מדינה ישראל.

מגנום, אך אוניברסיטת קולומביה הבריטית ממליצה על שימוש ב-

מר צ'באד מפדרה אלטאר (טורקיה) מציב את השאלה מנקודת מבטו של היחיד והצופה. לדעחו הניגוד/^{טיג'ם} הקצב הגורב והולך של החנאים הטכנולוגיים ושל כוח הדמיון המצוומץ של היחיד.

מר אדנאן טוראני (טורקיה) אומר, כי בעולמנו אפשר לחזות בחזרה לחיים ראשוניים כדי להשתחרר מהווי הדרים ומטריאליזם המוגזם, המוליכים את האמן לקראת מאנייריזם ולעתים חכופות לקראת יצירה אמנית שרטותית. בכל התקופות; הבלתי-נון או כפה על האדם את ההפשטה, וקשה לחזות את סופה במאה הנוכחית שהיא מלאת געלמים.

מר רובר דלבואה (בלגיה) פגעה אל המשחחפים בווכוח והציג בפניהם את השאלה הבאות:

- 1) על כמות האינפורמציה ועל יכולת הבשורה.
- 2) על הבישות החדשנית לייצור האמנות בניגוד לגישות הקלסית והרומנטית.
- 3) על הלחץ אשר מקימים החובגים הטכנולוגיים על מנהגי האמנים היוצרים והשפעתם של חובגים אלה על הכלל.
- 4) על חנאי הייצור לחברות קומפטטיביות ולא-קומפטיביות.

מר פירר רסטאני (איטליה): בעיתם הטכנולוגי והיצירה האמנית חייבות למצוא את פתרוניה במישור המתודי. שלושה הדומים המתקדמים ביום - הריאלייזם החדש, הפיגורציה החדשה, הנאו-גיומטריזם, מכוונים למודולובייה חדשה - זו של הביסטי עליידי המכוח, עקב השימוש באובייקט, המבנה של החומר וכו'. האמן מסוגל לעצמו את המיצירות; תופעה אלה מקורן בטכניקה.

הריאלייזם החדש מתייחס לשירות לרופרטז' הסוציאלית ולעזהו נאות בשעה שהנאו-גיומטריזם מחייב עבודה צוות ושיטות מחקר מבצעיות, והוא אומר בדיקת מהמנותן של הגחות, כפי שהדבר נעשה במחקר המדעי. האדם מफש קינה-מידה חדש ביחס לאובייקט, דבר הדורש יחס חדש כלפי הטבע. הטבע הוא תעשייתי ועירוני; האדם חייב לשבב עצמו לטבע חדש זה. השבע של ימינו גוזר ע"י האדם לצורכי שימושו הוא, הוא מהוועה מקור לבוטוי המומחש מעבד ההשלכה של המיצון האישי. תופעה זו היא בעל חשיבות מכרעת, כי היא מבטאת את הייעוד הטכנולוגי של המיצון.

הנשיא ארגן, בהשיבו על שאלותיו של רובר דלבואה, אומר שהענין איינו מיוחד בדרך הבחרה בלבד. הנסיבות הגדולה יותר, הסינטזה של האינפורמציה, מציגות בעיה סוציאולוגית. אך השאלה אינה נפרחת במנוחים סוציאולוגיים אלא בקווים טמודולוגיים, בדרך בדיקת ההגחות ובנתוחה המניעים, בשעה שאחר מלחת העולם הראשונה נושא הייצור התעשייתי אופי שוניה והטכנאי היה האחראי הבלעדי, מוחנחת ביום צורת האובייקטים על ידי נחש הנוכח והצריכה.

תל-אביב, יום ה' 18 ביולי 1963

היום השלישי של הכנסת נפתח בקריאת מברך הברכות והאיחולים של נשיא המדינה מר זלמן שזר.

לאחר מכן נגשו לליובון הנושא השני של הכנסת, "היצירה האמנוחית בטכנולוגיה המודרנית"; שילוב ותangenשיות. המדוח העיקרי היה ראש הקבוצה מר מאריו פרדרוזה.

אחרי ברור מקיף, הציג נשיא ארגון מר ארגן 4 שאלות לויכוח:-

- (1) כאשר האמנוחה מציעה טכניות חדשות האם שואפת היא לשנות באופן פעיל את האמנוחה התעשייתית.
- (2) האם הטכניות החדשות הללו הן אך ורק טכניות ייעודיות, או טכניות שונות מבחינה הסטרוקטורה.
- (3) אם האמנוחות שונות במידה מן הטכנולוגיה, מה הם אופיו והשפעות?
- (4) היות והיותם בין הנקודות לבין האיכות יכול להיות רק דיאלקטי ולא רדיילי, מה יהיה היחס החדש "כמוח-איכון" אשר מציע האמנוחה המודרנית?

הנשיא ארגן הוסיף כי בעיתם היחס בין האמנוחות לבין החישיה בכלל בעייה ההיסטורית הגדולה של היחסים שבין היחיד לבין החבורה.

מר חורחה רומרו-באסט (ארגון) דן בעיטה זו מבחינה אחד האספקטים שבה.

הוא רואה שוני אונטולוגי (מהותי) בין בעיות היצירה האדריכלית לבין בעיות היצירה הציורית, אשר נשמעות לייעודיים שונים. בין היצירה האמנוחית לבין הטכנולוגיה המודרנית קיים ניגוד, בהתאם להקשר היכול להיות הקשר בזמן או הקשר למקומו.

מר אלחנדרו ציריצי-פליסר (ספרד) חשב כי היצירה האמנוחית מייצרת חפצים קונסטרוקטיביים או וייזואליים. הוא מבדל בין גורם טבעי, גורם רפואי וגורם מעמיד-פנימי. הוא מנהה את היצירה האמנוחית לפני הקפיטליזם ומדגיש את הסכנות של היומרת האקדמית. אך בישתו היא אופטימית. הוא רואה אפשרות של ג אלה לאמן על-ידי קבלת המנאים של החישיה המודרנית ושיילבו בה, ועל-ידי נסיבות אישיות שהוא משווה למחקר המדעי.

מר דימטריס פאטורוס (יוון) חשב כי ההרכבה: אדריכלות - ציור - פיסול מגשימה חוג חדש ומהוות דחיפה אפשרית לשובד הטכנולוגיה לעולם אנושי. לשם כך, אין צורך במיזוג פטוני אלא בחיפוש אחר צורה שלמה אשר תקייב את כל שאיפותיו של העולם המודרני. הוא מנהה את תופעת האמנוחות האל-צורנית, הקינטית וה"אסםבלאז'", ומדגיש את ערך ההחנבודות היוצרת אל המזיאות בת-זמןנו, מציאות החישיה.